

ΑΙ ΚΛΑΙΟΥΣΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ.

(παράφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

ΠΕΤΡΟΣ.

ΜΑΡΙΑ, σύζυγος τοῦ Γεωργίου.

ΕΛΕΝΗ, σύζυγος τοῦ Πέτρου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπηρέτης.

Ἡ Σκηνὴ παριστᾷ αἰθουσαν Ἀθηναϊκοῦ Ξενοδοχείου ἀριστερόθεν καὶ δεξιόθεν διάφορα δωμάτια, ὧν αἱ θύραι φέρουσιν ἀριθμούς. Δεξιόθεν μὲν κατοικεῖ ὁ Γεώργιος, ἀριστερόθεν δὲ ὁ Πέτρος. Θύρα ἀνοικτη εἰς τὰ κάτω τῆς Σκηνῆς. Εἰς τὴν μέσην τοῦ δωματίου διάφορα ἔπιπλα οἷον ἀνακλιτήρια, τράπεζαι, δίφροι (σκαμνιά). Ἐπὶ τραπέζης φύρδην μίγδην κεῖνται βιβλία καὶ ἑφημερίδες. Δεξιόθεν παράθυρον, δι' οὗ φαίνεται ἡ Ἀκρόπολις.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΠΕΤΡΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΜΑΡΙΑ καὶ ΕΛΕΝΗ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Τὸ διαβολουμένο τὸ χαρτί! ἄχ! ἄχ! ὅταν ἡ τύχη σε κατατρέχη, τοῦ κάκου ἔχεις πνεῦμα· τοῦ κάκου Δέν μ' ἀπέμεινε λεπτόν! . . . καὶ ὅλα τὰ ὀδοιπορικά μας τὰ ἔχει ἡ γυναῖκά μου, καὶ δέν γνωρίζω κανένα ἀπὸ τὸν ὅποιον νὰ δανεισῶ . . . (ἀναστενάζει). Ὁ Διάβολος νὰ με πάρη, ἂν ξαναπαίξω

ΜΑΡΙΑ (εἰσερχομένη).

Πάλιν μὲ τὰ χαρτιά . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ἐπατάσῃς ψυχὴ μου . . .

ΜΑΡΙΑ (κιάθεται).

Καὶ εἰπέ μοι, Γεώργιε, πόσα ἔχασες πάλιν; . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Δέν ἔχασα

ΜΑΡΙΑ.

Ἄ! Πόσα ἐκέρδισες λοιπόν; . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Πόσα;

ΜΑΡΙΑ.

Ναί . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (μετά δισταγμοῦ).

Δέν ἐνδυμοῦμαι . . .

ΜΑΡΙΑ.

Δέν ἐνδυμεῖσαι; ἀδιάφορον . . .

Ἴδὲ ἐν τούτοις ὁμολογεῖς ὅτι ἔπαιξες . . . (μετὰ βρα-
χεῖαν διακοπήν). Δός μοι εἴκοσι δραχμάς, διὰ νὰ μὴν ἀλλάξω
τὰς χρυσᾶς λίρας

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (διακόπτων τὴν Μαρίαν).

Λίρας καὶ ἐγὼ ἔχω . . .

ΜΑΡΙΑ.

Ἄ! . . Ἐπαίξετε λοιπὸν Λίρας . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (στενοχωρημένος).

Ὅχι δά! μόλις δέκα λεπτά.

ΜΑΡΙΑ.

Λοιπὸν πῶς ἔχεις Λίρας; . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Τὰς ἀλλαξὰ κατόπιν . . .

ΜΑΡΙΑ

(προσποιουμένη ὅτι κάτι ζητεῖ εἰς τὴν τσέπην τῆς ἐσθῆτός της).

Ἴδέ σύμπτωσις! ἄφησα τὸ πουγγί μου εἰς τὸ ἄλλο φόρεμά
μου . . . Δέν ἔχω λεπτόν! . . Ἢ ἀναγκασθῶ ν' ἀνοίξω τὸ
κιβώτιόν μου . . . Δάνεισέ με, καλέ, δύο λίρας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Δύο λίρας; Τί τὰς θέλεις;

ΜΑΡΙΑ.

Περιμένω τὴν βράπτραν μου . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Εἶναι ὠραία ἡ βράπτρα σου;

ΜΑΡΙΑ.

Δὲν πρόκειται περὶ τῆς ὠραιότητός της . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (πλησιάζοντας πρὸς τὴν θύραν).

Ἴδου κάποιος ἔρχεται . . .

ΠΕΤΡΟΣ

(εἰσερχόμενος συναντᾶται μετὰ τοῦ Γεωργ. πλησιάζοντας πρὸς τὴν θύραν μετ' ἐκπλήξεως).

Γεώργιε!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Πέτρε! . . Σὺ (μετ' ἐμφάσεως) εἰς τὰς κλεινάς Ἀδύνας . .
Πῶς; . . . Ποῖ; . . . Πόθεν; . . . (μετ' εὐστροφίας)
Ἐνδυμεῖσαι τὸν μακαρίτην Γεννάδιον;

(Ὁ Πέτρος ἰδὼν τὴν Μαρίαν τὴν χαιρετᾷ.) Ἄ! . . Ναί .
Σὲ παρουσιάζω τὴν γυναῖκά μου . . Γυναῖκα, σὲ παρουσιάζω
τὸν καλὸν φίλον μου καὶ συμμαθητὴν μου Πέτρον Καλόγνω-
μον . . ἄριστον ἐλληνιστὴν, ἄριστον μαθηματικόν . .

ΠΕΤΡΟΣ.

(Χαμογελῶν διακόπτει τὸν Γεώργιον.) Καὶ ἄριστον σύ-
ζυγον . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (μετὰ χαρᾶς).

Ἄ! καὶ σὺ τὴν ἔπαδες! .

ΜΑΡΙΑ.

Εἶσθε εὐγενέστατος Κύριε . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Ἄλλ' ἰδοὺ καὶ ἡ γυναῖκά μου!

ΜΑΡΙΑ (μετ' ἐκπλήξεως).

Ἡ Ἑλένη!

ΕΛΕΝΗ (ἐξερχομένη ἀπὸ τὰ δωμάτιά της).

Μαρία! . . . Ποῦ εὐρέσθης ἐδῶ;

(Ἡ Μαρία καὶ ἡ Ἑλένη ἀσπάζονται ἀλλήλας.)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (πρὸς τὸν Πέτρον).

Φαίνεται ὅτι αἱ γυναῖκές μας γνωρίζονται.

ΠΕΤΡΟΣ.

Οὕτω φαίνεται.

ΜΑΡΙΑ.

Ἄκουε ἐκεῖ! ἐὰν γνωρίζω τὴν Ἑλένην! Εἴμεθα φίλοι,
ἀδελφαί . . . συμμαθήτριαι εἰς τὴν Ἑταιρίαν

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ἐπομένως δὲ ἔχετε πολλὰ νὰ εἰπῆτε ἐπίσης καὶ
ἡμεῖς οἱ σεβαστοὶ σας σύζυγοι ἔχομεν πολλὰ νὰ εἰπῶμεν . .
Ἐπομένως Ἐπομένως . . . (διὰ χειρονομίας δεικνύει
εἰς τὴν Μαρίαν τὸ δωμάτιόν της). — Ἡ Μαρία ἀποχαιρετᾷ
τὸν Πέτρον καὶ ἀποσύρεται μετὰ τῆς Ἑλένης, ἥτις, ἀφοῦ
ἐχαιρέτησε τὸν Γεώργιον, μειδιᾷ ἐμβλέπουσα τὸν Πέτρον.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΠΕΤΡΟΣ καὶ ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Εἰπέ μοι τώρα πῶς συνέβη . . . τὸ κατ' ἐμέ μετενόησα . .
δηλαδή πλέω πλησίστιον πρὸς τὴν μεταμέλειαν . . . Ἡ γυναῖκά
μου ἦτο χήρα . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Χήρα!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ναί, χήρα. Μία χήρα ἦτον ἀνέκαθεν τὸ Ἰδανικὸν Ἴνδαλμά
μου . . Μία νεᾶνις ἔχει πάντοτε πολλὰς ἀπαιτήσεις· εἶναι
ἄπρακτος τοῦ βίου· δὲν γνωρίζει τὰ δελεάσματα αὐτοῦ . .
Ἐνῶ μία χήρα . . . μία χήρα γνωρίζει τὴν ἀξίαν τῶν δετι-
κῶν πραγμάτων . . . Ἐὰν ὑπῆρξε δυστυχῆς μετὰ τοῦ πρώ-
του συζύγου, εἶναι προδιατεθειμένη ὑπὲρ τοῦ δευτέρου . . .
Ἐὰν τανάπαλιν ὑπῆρξεν εὐτυχῆς μετὰ τοῦ πρώτου, ἐκτιμᾷ
τὴν ἀξίαν τοῦ ἀπολεσθέντος συζύγου . . . καὶ ἐπομένως εἶναι
τὰ μέγιστα εὐδιάθετος ν' ἀγαπήσῃ τὸν δεύτερον σύζυγόν της .
Καί Γελᾷς . . . δὲν ἐξηγοῦμαι ἴσως καλῶς
Τώρα θέλω προσπαθήσῃ νὰ γίνω σαφέστερος.

ΠΕΤΡΟΣ (γελᾷ).

Ἄρκει . . . ἄρκει . . . Λοιπὸν εἶσαι εὐτυχῆς μετὰ τῆς
συζύγου σου . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Διατί μ' ἐρωτᾷς;

ΠΕΤΡΟΣ.

Διατί;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Βέβαια! . . . Εύτυχέστατος θα ήμην, εάν δέν ήτο τόσον φιλάργυρος . . . (άναστενάζει).

ΠΕΤΡΟΣ.

Ἄλλὰ πῶς . . . Δέν έννοῶ;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Πῶς! . . . πῶς . . . εἰπέ μοι ή γυναϊκά σου δέν φυλάττει αὐτή τὰ χρήματα; . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Τὰ χρήματα;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ναί . . . τὰ χρήματα . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Καί πάλιν δέν σ' έννοῶ . . . Ἄδελφέ . . . Δέν έχω ανάγκη-
κην ταμίου . . . φίλε μου . . . Ὅταν ή γυναϊκά μου με
ζητή χρήματα, τῇ δίδω ὅσα θέλει . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Εἰς έμέ ὅμως συμβαίνει τὸ πάντῃ αντίθετον . . . Αὐτή
έχει τὸ ταμείον . . . Ἄυτή εἰσπράττει, έξοδεύει . . . Μοὶ δίδει
τριακοσίας δραχμάς κατὰ μῆνα διὰ καπνὸν καὶ τοιαῦτα . . .
Καὶ εάν ποτε τῆς ζητήσω δέκα λεπτά περιπλέον, μοὶ ἀπαντᾷ
ὅτι δέν έχει πίστωση . . . Ἄλλὰ τὰ πάντα εἶναι συνήθεια . . .
Ἔθος δευτέρα φύσις· ἀδιαφορῶ . . . Μάλιστα εἶμαι ὑπερευ-
χαριστημένος, έπειδὴ εἶμαι ἄφροντις· σέ συμβουλεύω νὰ μι-

μηδῆς τὸ παράδειγμά μου . . . Παράδος τὸ ταμείον εἰς τὴν
γυναϊκά σου . . . Αἱ γυναῖκες εἶναι φύσει ἄγρυπνοι φύλακες
ἑαυτῶν . . . (γελαῖ γέλωτα οἰηματίου) Κατόπιν . . . Ναί! . .
Τί ἔλεγον . . ᾶ ναί, ἔλεγον λοιπὸν ὅτι ἐὰν δὲν εἶχον
κάμει τὴν ἀνοησίαν νὰ νυμφευθῶ . . . (Ὁ Πέτρος γελαῖ)
ὄχι δά . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Ἐννόησα· τὸ κατ' ἐμέ, δὲν μετανοῶ ποσῶς διὰ τὴν ἐκλο-
γὴν μου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ἄλλὰ δὲν ἔχεις τὸν διάβολόν σου . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Τὸν διάβολόν μου; . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

(Σιγαλῆ τῆ φωνῆ) Ναί . . . Δὲν παίζεις . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Ἄ! . . Ὡὰ ἦτο περίεργος σύμπτωσις! . . . Μήπως εἶσαι
σύ ὅστις ἔχασες σήμερον εἰς τὴν Δέσχην χιλίας δραχμάς;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

(Σείει τὴν κεφαλὴν) Ναί . . .

ΠΕΤΡΟΣ (γελῶν).

Ἴσως λοιπὸν μονομαχήσω ἐξ αἰτίας σου

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (ἀνοίγων τοὺς ὀφθαλμούς).

Πῶς;

ΠΕΤΡΟΣ.

Ἴδου πῶς . . Εὐρισκόμην πρὸ ἡμισείας ὥρας εἰς τὸ κα-
φενεῖον τῆς Ὁραίας Ἑλλάδος, ὅπου ἤκουσα ἄγγλον ἱστάμενον

πλησίον μου καὶ λέγοντα πρὸς Γάλλον ἀξιωματικόν, ὅτι παίξας πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν Δέσχην μετὰ Ἑλληνας ἐκέρδισε χιλίας δραχμάς· ἀλλ' ὅτι δὲν θέλει βεβαίως ποτὲ τὰς λάβει, ἐπειδὴ οἱ Γρακοὶ εἶναι Γραικοί Γνωρίζεις τί ὑπαινίσσονται οἱ Φράγκοι μὲ τὴν λέξιν Γραῖκ Ἐστρεψα ἀμέσως πρὸς τὸν αὐθάδη Ἀγγλον, καὶ ἐγχειρίσας αὐτῷ σημείωσιν τοῦ ὀνόματός μου καὶ τῆς διαμονῆς μου, τῷ ἔστρεψα τὰ νῶτα μὲ περιφρόνησιν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (μὲ ἀπορίαν).

Καὶ ἔχεις σκοπὸν νὰ τοῦ πληρώσης τὰς χιλίας δραχμάς;

ΠΕΤΡΟΣ (χαμογελῶν).

Εἶν' οὗτος τρόπος προκλήσεως εἰς μονομαχίαν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Καὶ τί . . . ἔγινες μονομάχος σύ; . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Ὅταν ἡ τιμὴ τὸ ἀπαιτῆ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ἡ τιμὴ; Τί σχέσιν ἔχει ἡ τιμὴ μετὰ τῆς μονομαχίας . . Ὑπόθετες ὅτι μονομαχεῖς μετὰ τοῦ ἀνόητου συντρόφου μου. (Ἐπειδὴ, εἰάν δὲν ἦτον ἀνόητος, δὲν θὰ ἐκέρδιζεν, ὅτε δὲν ἦμην εἰς κατάστασιν νὰ τὸν πληρώσω). Λοιπὸν ὑπόθετες ὅτι μονομαχεῖτε. Ἐὰν τὸν πληρώσης, εἰάν μάλιστα τὸν φονεύσης, θέλεις μὲ τοῦτο ἀποπλύνει τὸν προστριβόμενον μῶμον εἰς τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα; . . . ἀλλ' εἰάν ἀπ' ἐναντίας σέ πληρώσῃ ἢ σέ φονεύσῃ αὐτός; τότε . . . γνωρίζεις τὴν χυδαίαν παροιμίαν . . . Δὲν τὴν λέγω ἐπειδὴ εἶναι παροιμία δύσηχος εἰς ὑπάνδρους

ΠΕΤΡΟΣ.

Δοιπὸν σὺ δὲν ἤθελες μονομαχήσει, εἰάν εὐρίσκεισο εἰς ἀνάγκην νὰ μονομαχήσης; . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Πρῶτον δὲν θὰ εὐρεθῶ ποτέ εἰς τοιαύτην ἀνάγκην.

ΠΕΤΡΟΣ.

Ἐὰν ὑβρίση τις τὴν πατρίδα σου τὴν γυναῖκά σου

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Τὸν ξυλοφορτόνω, καὶ τελειώνει ἢ ὑπόθεσις . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Ἄλλ' ἐν τούτοις θὰ τὸν πληρώσης; . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Τὸν Ἄγγλον;

ΠΕΤΡΟΣ (μὲ θυμὸν).

Τὸν Διάβολον

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Εἶδε νὰ ἦτον ὁ Διάβολος . . . Θὰ μοι ἔδιδε προθεσμίαν . . ἀλλὰ τὸν Ἄγγλον ἀπὸ ποῖα θὰ τὸν πληρώσω . . . νὰ ἔχη τὴν κατάραν τοῦ Θεοῦ Ἴδὲ τὸν ἀνόητον νὰ κερδίση! . . .

ΠΕΤΡΟΣ

(σύρει ἐκ τοῦ κόλπου του χαρτοφυλάκιον ἐξ οὗ λαμβάνει χαρτονομίσματα).

Δάβε χιλίας δραχμάς, καὶ σπεῦσον νὰ τὸν πληρώσης.

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

Οἱ αὐτοὶ ΜΑΡΙΑ καὶ ΕΛΕΝΗ.

ΜΑΡΙΑ.

Γεώργιε νὰ σὲ εἰπῶ . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Μὲ συγχωρεῖς . . . "Ἐχω κατεπείγουσαν ὑπόθεσιν (κατ' ἴδιον)
"Ἄς φύγω πρὶν με ζητήσῃ δραχμὰς . . .

ΜΑΡΙΑ.

Γεώργιε!

ΠΕΤΡΟΣ.

Κατεπείγει, Κυρία . . . ἀφήσατέ τον.

ΜΑΡΙΑ.

Τὶ τρέχει; . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (ἀναχωρῶν).

Πρόκειται . . . Πρόκειται περὶ πολιτικῆς ὑποδέσεως.

ΜΑΡΙΑ (γελῶσα).

"Ἐστὼ . . . (πρὸς τὴν Ἑλένην) Πηγαίνω ν' ἀνταμώσω τὴν
βάρπτραν μου . . . "Ἐρχομαι κατόπιν.

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

ΠΕΤΡΟΣ καὶ ΕΛΕΝΗ.

ΕΛΕΝΗ.

Πέτρε, παρατήρησες τοὺς ὡραίους ἀδάμαντας τῶν βρα-
χιολίων τῆς Μαρίας; . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Δέν παρατηρῶ εἰμὴ τοὺς ἀδάμαντας τῶν ὀφθαλμῶν σου.

ΕΛΕΝΗ.

Ἡ Μαρία μοὶ εἶπεν ὅτι τὰ ἡγόρασεν εἰς τὸν πλησίον χρυσοχόν . . . πόσον δὲ ἤμην εὐτυχῆς, ἂν εἶχον τοιαῦτα βραχιόλια καὶ ἐγὼ

ΠΕΤΡΟΣ.

Τί τὰ δέλεις; . . .

ΕΛΕΝΗ.

Διὰ νὰ σ' ἀρέσω

ΠΕΤΡΟΣ.

Καλή μου . . . δέν ἐνδυμῆσαι πῶς ἦσουν ἐνδεδυμένη ὅτε κατὰ πρῶτον σέ εἶδον; . . . Ἐφόρεις λευκὸν φόρεμα, ὀλίγων δραχμῶν φόρεμα Ἡ ξανθὴ κόμη σου δέν εἶχεν ἄλλον στολισμόν, καὶ τοῦτον περιττόν, εἰμὴ ἐν ῥόδον . . . Μὲ ἤρεσες οὕτως . . . Σ' ἀγαπῶ . . . Μ' ἀγαπᾶς . . . Μ' ἀγαπᾶς ἀλήθεια; . . ἢ μήπως ἔχω ἤδη ἀνάγκην νὰ σέ προσφέρω ἀδάμαντας διὰ νὰ σέ ἴδω εὐτυχῆ; . .

ΕΛΕΝΗ.

Ὅχι! ὄχι! ἀστεῖζόμενη . . . τί τοὺς δέλω τοὺς ἀδάμαντας!

ΠΕΤΡΟΣ.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἡ φίλη σου . . . Σ' ἀφίνω μαζή της· πηγαίνω εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ ἔρχομαι . . . ἐτοιμάσου νὰ ἐξέλθωμεν εἰς περίπατον.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΕΛΕΝΗ καὶ ΜΑΡΙΑ.

ΜΑΡΙΑ.

Τί ἔχεις; . . . Σὲ βλέπω κακοδιάθετον . . .

ΕΛΕΝΗ (κυττάζουσα τὰ βραχιόλια τῆς Μαρίας).

Ἀπατᾶσαι. Καὶ πόσον τὰ ἐπλήρωσες;

ΜΑΡΙΑ.

Τὰ βραχιόλια; πεντακοσίας δραχμάς· ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι σὲ ἀρέσουν πολὺ . . . Διατί δὲν ἀγοράζεις ἀπαράλλακτα . . . Σοὶ εἶπον ὅτι πωλοῦνται κάτωθεν τοῦ ξενοδοχείου

ΕΛΕΝΗ.

Δὲν θέλει ὁ Πέτρος.

ΜΑΡΙΑ.

Δὲν θέλει! . . . Μετὰ τρεῖς μῆνας γάμου σου ἀρνεῖται εὐτελὲς δῶρον πεντακοσίων δραχμῶν! . . . Ἀλλὰ θὰ γίνης ἡ δυστυχεστέρα τῶν γυναικῶν, ψυχὴ μου . . . Πῶς δὲν ἐξεύρεις ὅτι οἱ ἄνδρες ἐγεννήθησαν διὰ νὰ ὑπακούωσιν εἰς τὰς γυναῖκας! . . . Πῶς δὲν ἤξευρες, ψυχὴ μου, ὅτι τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου ἐχρεώσταις ν' ἀναλάβης τὴν διεύθυνσιν τῶν πραγμάτων, νὰ εἰσπράττης ὅλα τὰ εἰσοδήματα! . . νὰ ἐπιτηρῆς τὰ πάντα . . . Ἄχ! ψυχὴ μου! ψυχὴ μου! τί ἔκαμες;

ΕΛΕΝΗ (τεθορυβημένη).

Τί ἔκαμα; . . .

ΜΑΡΙΑ.

Τί ἔκαμες! ἔκαμες τὴν δυστυχίαν σου . . . δὲν ἐννοεῖς ὅτι, ἀφοῦ ἅπαξ ἐτόλμησε νὰ σοὶ εἶπη ἔχει . . . θὰ σοὶ εἶπη

πάντοτε ὄχι . . . Ἄλλ' ἢ καλὴ τύχη σου μ' ἔφερον ἐδῶ .
"Ὅ,τι ἐζήτησας πρέπει, πρέπει νὰ τὸ λάβῃς· ἀλλέως κατε-
στράφη τὸ μέλλον σου . . . κατεστράφη ἢ εὐτυχία σου . .
Πρέπει νὰ σοῦ ἀγοράσῃ τὰ βραχιόλια.

ΕΛΕΝΗ.

Ἄλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν . . . Μ' εἶπεν ἓνα ξηρόν ὄχι . . .

ΜΑΡΙΑ.

Ἄλλὰ πῶς τὸν εἶπες . . . νὰ ἰδῶ . . . μὲ φωνὴν τρέμου-
σαν . . . μὲ βλέμμα χαϊδευτικόν; . . Κύτταξέ με . . . Πρόσ-
εχε . . . "Πέτρε μου . . . Καλέ μου Πετράκη . . . μ' ἀρ-
νεῖσαι μάτια μου . . Σὲ παρακαλῶ . . ." "Ἐλα νὰ σέ ἰδῶ . .
Εἶπέ το σὺ τώρα.

ΕΛΕΝΗ.

Δὲν μ' ἔρχεται καλὰ

ΜΑΡΙΑ (μετὰ σοβαρότητος).

Προσπαθῶ νὰ τελειοποιήσω τὴν ἐκπαίδευσίν σου . . . "Ἐλα
δά

ΕΛΕΝΗ (προσπαθοῦσα ν' ἀπομιμηθῇ τὴν Μαρίαν).

Πέτρε μου . . . καλέ μου Πετράκη, μὴ μ' ἀρνεῖσαι . . .

ΜΑΡΙΑ.

Ὅχι! . . . ὄχι . . . δὲν τὸ λέγεις καλὰ . .

ΕΛΕΝΗ (μετὰ δισταγμοῦ).

Δὲν γνωρίζεις ἄλλον τρόπον; . . .

ΜΑΡΙΑ (σκέπτεται).

Εὔρηκα! . . . Ἐξεύρεις νὰ κλαύσης; . . .

ΕΛΕΝΗ.

Νὰ κλαύσω; . . .

ΜΑΡΙΑ.

“Ολοι αἱ γυναῖκες ἐξεύρουν καὶ κλαίουں Οἱ ἄνδρες δὲν εἶναι τόσοں κακοὶ ὅσον τοὺς λέγομεν . . . καὶ ὅταν κλαίωμεν . . . συγκινοῦνται καὶ κάμνουσιν ὅ,τι ψέλομεν.

ΕΛΕΝΗ (μετ' ἀφελείας).

Ἀλήθεια! Ἀλλὰ πῶς νὰ κλαύσῃ τις ἄνευ αἰτίας.

ΜΑΡΙΑ.

Εὐκολώτατον . . . Βάλε τὸ μανδύλι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ δάκρυα ἔρχονται μοναχὰ των . . . Ἀλλὰ, νὰ τον . . . Φεύγω . . . Νὰ σὲ ἴδω Ἑλένη.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΕΛΕΝΗ καὶ ΠΕΤΡΟΣ.

ΠΕΤΡΟΣ.

Δέν σοι ἔφερον μίαν ἐπιστολήν; . . .

ΕΛΕΝΗ (σύννευς).

“Οχι . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Τὶ ἔχεις; . . .

(Ἡ Ἑλένη ἀναστενάζει).

ΠΕΤΡΟΣ.

Τὶ ἔπαδες; . . .

ΕΛΕΝΗ.

Δέν μ' ἀγαπᾶς Πέτρε . . . Τί εἶναι πεντακόσαιο δραχμαὶ διὰ σέ . . . Τὰ βραχιόλια . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Πάλιν! . . . Δέν είναι διὰ τὰς πεντακοσίας δραχμάς·
εἶπέ μοι ὅ,τι ἄλλο θέλεις, ἐκτὸς τῶν βραχιολίων τούτων.

ΕΛΕΝΗ (ἀτενίζουσα τὸν Πέτρον μὲ βλέμμα γλυκῷ).

Πέτρε μου . . . Πετράκη μου . . .

ΠΕΤΡΟΣ (κατ' ἰδίαν).

Πόσον εἶναι ὄραία! . . .

ΕΛΕΝΗ (κατ' ἰδίαν, εὐθυμος).

Φαίνεται ὅτι τὸ εἶπα καλὰ (λαμβάνει τὸν πῖλον τοῦ Πέτρου
καὶ ἀτενίζουσα πάλιν αὐτὸν μὲ γλυκῷ βλέμμα τῷ προσφέρει τὸν
πῖλον). Πέτρε μου . . . πήγαινε νὰ τ' ἀγοράσῃς πρὶν τ' —
ἀγοράσῃ ἄλλος . . .

ΠΕΤΡΟΣ (κατ' ἰδίαν).

(Ἐὰν ἐνδώσω . . . τετέλεσται . . . Γίνομαι διὰ παντὸς
δοῦλος τῶν φαντασιοκοπιῶν της . . . Ἐπρεπε νὰ τὰ εἶχα
ἀγοράσει, ἀλλ' ἀφοῦ εἶπα ὄχι, πρέπει νὰ δείξω χαρακτῆρα).
Ὅχι! Ἐλένη! . . . ὄχι . . . ὅ,τι θέλεις σ' ἀγοράζω, καὶ δέκα
χιλιάδων δραχμῶν, καὶ εἴκοσι χιλιάδων κόσμημα, ἐκτὸς τού-
των τῶν κατηραμένων βραχιολίων.

ΕΛΕΝΗ (κατ' ἰδίαν).

Ἐὰν ἐνδώσω, κατεστράφη ἡ εὐτυχία μου . . . Μὲ το εἶπεν
ἡ Μαρία. (Σκεπάζει τοὺς ὀφθαλμούς της μὲ τὸ μανδύλι καὶ
κλαίει.)

ΠΕΤΡΟΣ.

Τί ἔπαθες; . . .

ΕΛΕΝΗ.

Μόλις μετὰ τρεῖς μῆνας γάμου . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Ἐλένη! Ἐλένη μου!

ΕΛΕΝΗ.

Δέν μ' ἀγαπᾶς . . . δέν μ' ἀγάπησες ποτέ

ΠΕΤΡΟΣ.

Κλαίει! . . .

ΕΛΕΝΗ.

Μητέρα μου! . . μητέρα μου! σὺ μόνον μ' ἠγάπας . . .

ΠΕΤΡΟΣ (προσπίπτων εἰς τὰ γόνατα τῆς Ἐλένης).

Ἐλένη μου! Ἐλένη μου! μὴ κλαίης . . . μὴ κλαίης . .
συγχώρησόν με . . .

ΕΛΕΝΗ.

Πόσον εἶμαι δυστυχής! Ἄφησέ με . . . (κλαίουσα).

ΠΕΤΡΟΣ.

Πηγαίνω ἀμέσως νὰ σοὶ τ' ἀγοράσω, καὶ μὴ κλαίης . . .
μὴ . . . μὴ . . . σκότωσέ με καλλίτερα (ἀναχωρεῖ δραμαίως).

ΕΛΕΝΗ (ἅμα ἐξῆλθεν ὁ Πέτρος, μετὰ μεγίστης εὐθυμίας).

Ἐπέτυχα! ἐπέτυχα! . . ἡ Μαρία εἶχε δίκαιον

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΕΛΕΝΗ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ καὶ ΠΕΤΡΟΣ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Τί τυχερός ποῦ εἶμαι! . . .

ΕΛΕΝΗ.

Πραγματικῶς εἶσθε τυχερός, Κύριε Γεώργιε . . Ἡ Μαρία
σου εἶναι μάλαμα . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Μάλιστα τὴν πρώτην τοῦ μηνός . . . ἀλλὰ σήμερον οὔτε χαλκός δὲν εἶναι

ΕΛΕΝΗ (μετ' ἀπορίας).

Χαλκός;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Πόσας τοῦ μηνός ἔχομεν; . . .

ΕΛΕΝΗ.

Εἴκοσι τέσσαρας . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (κατ' ἰδίαν).

Καὶ ὁ μὴν ἔχει τριάκοντα καὶ μίαν! . . . Θεέ μου . . . Θεέ μου . . . Τί δὲ γίνω . . . "Ἐπαιξα καὶ ἔχασα καὶ τὰς χιλίας δραχμᾶς . . . Καὶ ὁ "Αγγλος! . . . Καὶ ὁ Πέτρος! Θεέ μου, Θεέ μου! . . .

ΕΛΕΝΗ.

Τί ἔχετε καλὲ Κύριε Γεώργιε; . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Τίποτε . . . Τίποτε . . .

ΕΛΕΝΗ (κατ' ἰδίαν μετὰ χαρᾶς).

Ἴδου ὁ Πέτρος . . . τ' ἀγόρασε! . . .

ΠΕΤΡΟΣ (εἰσέρχεται βιαίως κρατῶν μικρὰν θήκη).

Ἴδου! . μίαν στιγμὴν ἀργότερον, ἄλλος τ' ἀγόραζε· λάβε τα, καὶ συγχώρησόν με.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (μετ' ἀπορίας).

Νὰ τὸν συγχωρήσῃ! . . .

ΕΛΕΝΗ (κατ' ἴδιαν).

Τὸν μαῦρον! . . . τὸν ἀπάτησα . . . δὲν τολμῶ νὰ τὰ πάρω.

ΠΕΤΡΟΣ.

Ἐλένη μου! εἶσαι ἀκόμη θυλωμένη; . . .

ΕΛΕΝΗ (κύπτουσα τὴν κεφαλὴν).

Ὅχι . . . Ὅχι . . . Εὐχαριστῶ, Πέτρε. (Λαμβάνει τὴν σήκην.)

ΠΕΤΡΟΣ.

Ἐλθε νὰ σέ φιλήσω.

ΕΛΕΝΗ (φεύγουσα καὶ χαμογελώσα).

Μίαν ἄλλην στιγμὴν . . . Πηγαίνω νὰ ἐτοιμασθῶ . . .
Δὲν θὰ ἐξέλθωμεν; . . .

ΠΕΤΡΟΣ (κάννει νεῦμα καταφατικόν).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (κατ' ἴδιαν).

Κάτι πολλὰ χρήματα ἔχει ὁ φίλος. Ἐὰν τὸν ἐζητοῦσα
καὶ ἄλλας χιλίας . . . θὰ ἔπαιζα . . . θὰ ἐκέρδιζα τέσσαρας
χιλιάδας . . . ἐπλήρωνα τὸν κατηραμένον Ἄγγλον . . . καὶ
ἔμεναν χίλια . . . Ἀλλὰ πῶς νὰ τὰς ζητήσω . . .

(Εἰς τὸ διάστημα τοῦ μονολόγου τοῦ Γεωργίου ὁ Πέτρος κατέρχεται
τὴν σκηνὴν πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἰσῆλθεν ἡ Ἐλένη.)

ΠΕΤΡΟΣ.

Τί σκέπτεσαι, Γεώργιε; . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (κατ' ἴδιαν).

Καὶ τριακόσια μ' ἔφθανον . . . Μὲ τριακοσίας δύναμαι
νὰ κερδίσω τὰς τέσσαρας χιλιάδας.

ΠΕΤΡΟΣ.

Ἐ! Γεώργιε!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (σύννους).

Ναί . . . "Ελεγεσ λοιπόν . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Καταβαίνομεν εἰς τὸν κῆπον ἕως ὅτου ἐτοιμασθῶσιν αἱ
Κυρίαί;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (σύννους).

Εἰς τὰς διαταγὰς σου.

ΠΕΤΡΟΣ.

Πέρασε

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ποῦ εἶναι τὸ σκιαδίόν μου; . . Ἄ . . . νά το

(Ἐξέρχονται ὁμιλοῦντες.)

ΣΚΗΝΗ Η΄.

ΜΑΡΙΑ καὶ ΕΛΕΝΗ.

ΜΑΡΙΑ.

Δὲν εἶναι κανεὶς (κυντάζει πέριξ) Ἴδου ἡ Ἐλένη . .
Λοιπόν; . . .

ΕΛΕΝΗ.

Νὰ σὲ φιλήσω

ΜΑΡΙΑ (μετὰ χαρᾶς).

Ἐπέτυχες; . . .

ΕΛΕΝΗ.

Ἴδέ τα . . . (ὁ Πέτρος ἐπανέρχεται μόνος καὶ παρίσταται ἔξωθεν
τῆς θύρας).

ΜΑΡΙΑ.

"Εκλαυσεσ καλά; . . .

ΕΛΕΝΗ (έρυθριῶσα).

Ἄρκετὰ καλὰ . . .

ΜΑΡΙΑ (γελωῶσα).

Θὰ ἦτο καταλυπημένος . . . χί! χί! χί! Τὰ δάκρυα εἶναι τὰ καλλίτερα ὄπλα μας . . . Τὴν ἔπαυεν ὁ Κύρ Πετράκης . . . χί! χί! . . .

ΕΛΕΝΗ.

Δέν ἤξεύρω, ἀλλὰ μὲ τύπτει ἡ συνείδησις

ΜΑΡΙΑ.

Ἡ συνείδησις! ἡ συνείδησις! Δέν ἐντρέπεσαι; . . . Ἔλα . . . Ἔλα νὰ ἴδῃς τὸ φόρεμά μου.

ΕΛΕΝΗ.

Ἄλλὰ μὲ περιμένει ὁ Πέτρος νὰ ἐξέλθωμεν.

ΜΑΡΙΑ.

Ἄς περιμείνῃ . . . ἐνδυμοῦ, στενοκέφαλη, ὅτι οἱ ἄνδρες πρέπει πάντοτε νὰ ἦναι εἰς τὰς διαταγὰς μας, καὶ ὄχι αἱ γυναῖκες εἰς τὰς διαταγὰς τῶν ἀνδρῶν . . .

(Εἰσέρχονται εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Μαρίας.)

ΠΕΤΡΟΣ (εἰσερχόμενος μετὰ θυμοῦ).

Εἶμαι λοιπὸν τὸ παίγμιόν των . . . Ὅποια ποταπότης!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (κατ' ἰδίαν).

Δέν μ' ἔδωκε καιρὸν οὔτε νὰ τὸν ψαρεύσω· ἀλλὰ τί νὰ ἔγεινε . . . (βλέπων τὸν Πέτρον) Ἄ! τί σὲ ἤλθε καὶ ἔγεινες ἄφαντος;

ΠΕΤΡΟΣ (κατ' ἰδίαν μὴ παρατηρῶν).

Νὰ ὑποκριθῇ ἐπὶ τοσοῦτον . . . νὰ κλαύσῃ . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Τί λέγεις; . . .

ΠΕΤΡΟΣ (ώσαύτως).

Εἶναι ἄτιμον! . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Τί πράγμα; . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Τάχα δέν εἶναι ἄτιμον; . . . δέν εἶναι σατανικόν; . . .
Συνεννοήθησαν καί αἱ δύο, ἡ γυναῖκά σου καί ἡ γυναῖκά
μου, ἔκλαιε ποταμηδόν. . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ἡ γυναῖκά μου ἔκλαιε; . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Ὅχι, ἡ ἰδική μου! . . . Κλαῦσε, κλαῦσε, τήν ἔλεγεν ἡ
γυναῖκά σου, καί ἴα σέ δώσουν ὅ, τι θέλεις . . . ἴα ἐπι-
τύχης τὰ πάντα. . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Τί εἶπες; . . . ὅποιος κλαίει . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Σκάζω . . . Θεέ μου! Θεέ μου! . . . (ἐξέρχεται).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Κλαῦσε, κλαῦσε, εἶπεν ἡ γυναῖκά μου, καί θέλεις ἐπι-
τύχει τὰ πάντα, ἴα σέ δώσουν ὅ, τι θέλεις . . . Ἐάν ἔκλαια;
Τί χάνω; . . . Νά τήν ὁ Θεός τήν στέλνει . . .

ΜΑΡΙΑ.

Ποῦ εἶναι ὁ ὑπηρέτης; . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Μ' ὑπῆγεν ἓν γράμμα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

ΜΑΡΙΑ.

Καὶ πρὸς ποῖον ἔγραψες;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Πρὸς τὸν βράπτην μου

ΜΑΡΙΑ.

Τὸν βράπτην σου; . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ναί, ἔλαβα σήμερον ἐπιστολὴν αὐτοῦ, δι' ἧς μοί ζητεῖ τὰ χρήματα, ἃ τῷ ἐχρεώστων· τῷ ἀπήντησα ἀμέσως ὅτι αὐρίον δέλω τῷ πέμψει μέρος αὐτῶν. . . .

ΜΑΡΙΑ (διακόπτουσα τὸν Γ').

Ἄλλὰ ποῦ ἤξευρεν ὁ βράπτης σου ὅτι εἶμεθα εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐνῶ κατὰ τύχην εὕρισκόμεθα ἐνταῦθα; . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Δέν ἐξεύρω . . . ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶναι πνευματώδης ἄνθρωπος, δὰ τὸ ἐμάντευσε

ΜΑΡΙΑ.

Νὰ ἰδῶ τὸ γράμμα του.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (μετὰ δισταγμοῦ).

Τὸ ἔκαυσα

ΜΑΡΙΑ.

Τὸ ἔκαυσες; . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Βέβαια, ἀναψα σιγάρον . . .

ΜΑΡΙΑ.

Αναψες σιγάρον; . . 'Αλλά σὺ δὲν καπνίζεις. . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Δηλαδή ἀναψα τὸ σιγάρον ἑνὸς ταγματάρχου . . . ἑνὸς ἀγωνιστοῦ . . .

ΜΑΡΙΑ.

Καὶ ὁ ταγματάρχης εἶχεν ἀνάγκην ἀπὸ σὲ ν' ἀνάψῃ τὸ σιγάρον του; . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Εἶναι κουλὸς . . . μία τουρκικὴ σφαῖρα τοῦ ἐπῆρε καὶ τὰς δύο χεῖρας . . .

ΜΑΡΙΑ.

Οὔτε ψεύματα δὲν ἐξεύρεις νὰ εἴπῃς . . . Γεώργιε . . . Γεώργιε! . . . Μὲ νομίζεις λοιπὸν κουτὴν; . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

'Εγὼ! ἀπ' ἐναντίας . . .

ΜΑΡΙΑ.

Γνωρίζω ὅτι εἶσαι ἄνευ λεπτοῦ . . . τὸ παιγνίδι ὧὰ σὲ ἀφανίσῃ . . . ἐπώλησες τὸ ὀρολόγιόν σου . . . ἐπώλησες μέχρι τοῦ δακτυλιδίου . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

"Ἐχω ἀκόμη τὸ τοῦ ἀρῆαβῶνός σου . . .

ΜΑΡΙΑ.

'Ἐὰν ἦτο εἰς τὸ χέρι σου ὧὰ ἐπωλοῦσες ὅ, τι καὶ ἂν ἔχωμεν

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Μαρία . . .

ΜΑΡΙΑ.

Σιώπα . . . έννοῶ . . . Προσπαθεῖς νά σοι δώσω πάλιν χρήματα . . . διὰ νὰ παίξῃς πάλιν . . . διὰ νὰ γίνῃς τὸ ἔμπαιγμα πάντων. . . Μάθε λοιπὸν ὅτι δέν θὰ λάβῃς λεπτόν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Πόσον εἶμαι δυστυχής! . . .

ΜΑΡΙΑ.

Τί ἔχεις;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (κλαίων).

Δέν μ' ἀγαπᾶς . . . ἐδυσίασα τὸ μέλλον μου διὰ σέ . . .

ΜΑΡΙΑ.

Τί ὠραῖος ποῦ εἶσαι!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Μητέρα μου! μητέρα μου!

ΜΑΡΙΑ (γελῶσα).

Χί! Χί! Χί! Ἴδου ἔρχεται καὶ ἡ Ἐλένη νὰ σέ καμαρώσῃ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (κατ' ἰδίαν).

Φαίνεται ὅτι δέν ἐξεύρω νὰ κλαίω καλά. Ἄς τὸ ἀναβάλωμεν.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Οἱ αὐτοί, ΕΛΕΝΗ καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

ΕΛΕΝΗ (πρὸς τὴν Μαρίαν).

Τί ἔγινες;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (συγχρόνως).

Ποῦ εἶναι ὁ Κύριος Πέτρος . . ; θέλουν νὰ τὸν σκοτώσουν

ΕΛΕΝΗ, ΜΑΡΙΑ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Τί εἶπες!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

Ἴδου μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔφερον ἕνας Ἄγγλος, . . .
τὴν ἀνοιξε κατὰ λάθος ὁ Ξενοδόχος . . .

ΕΛΕΝΗ.

Θεέ μου! Δός τὴν (ἀναγινώσκει τρέμουσα). Θεέ μου!

ΜΑΡΙΑ (λαμβάνει τὴν ἐπιστολήν).

“Κύριε . . . Σᾶς περιμένομεν ἀπόψε περὶ τὰς ἕξ ὥρας
εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κυρίου Μαχαιρᾶ. Περιττὴ πᾶσα μεσο-
λάβησις τῶν μαρτύρων. Ἐκλέξατε τὰ ὄπλα.”

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (τεθορυβημένος κατ' ἰδίαν).

(Καὶ ταῦτα ἐξ αἰτίας μου.) Μείνατε ἥσυχοι. Τρέχω νὰ
τοὺς ἐνταμώσω . . . Θέλω προλάβει . . . ἥσυχάσετε, δεῖλω
τοὺς συμφιλιώσει . . . Ἐσυχάστε. Ἡμῶν ἄλλοτε εἰρη-
νοδίκης.

ΕΛΕΝΗ.

Θεέ μου! Θεέ μου! . . .

ΜΑΡΙΑ.

Ἐσύχασον . . . Λοιπὸν Κύριε Γεώργιε;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ἀλλὰ τί νὰ τοὺς εἰπῶ;

ΜΑΡΙΑ.

Πρῶτον νὰ μάθετε τί τρέχει . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (κατ' ἰδίαν).

(Τὸ γνωρίζω) . . . Ἀλλὰ κατόπιν; . .

ΜΑΡΙΑ.

Δέν ὑποφέρεσαι! Πήγαινε!

(Ὁ Γεώργιος ἀναχωρεῖ μετὰ τοῦ Κωνσταντίνου).

ΜΑΡΙΑ (πλησιάζουσα πρὸς τὴν Ἑλένην.)

Ἄλλὰ ποῦ εἶναι ὁ Πέτρος; Μοὶ φαίνεται ὅτι ἀκούω τὴν φωνὴν του . . . Προσπάθησον νὰ μὴ τὸν ἀφήσης νὰ ἐξέλθῃ, ἕως ὅτου μάθωμεν τί τρέχει. Κατόπιν βλέπομεν τί πρέπει νὰ κάμωμεν.

ΕΛΕΝΗ.

Ἄλλὰ τρέμω

ΜΑΡΙΑ.

Ἔσο γενναία

ΠΕΤΡΟΣ (μετὰ ψυχρότητος).

Τί ἔχεις Ἑλένη; Σέ βλέπω τεταραγμένην.

ΜΑΡΙΑ (σιγαλῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὴν Ἑλένην).

Ἄγνοεῖ τί τρέχει; . . . Πρόσεχε μὴ σέ διαφύγῃ τίποτε. . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Δέν ἀπαντᾷς;

ΕΛΕΝΗ.

Δέν ἔχω τίποτε . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Ἡ ἄμαξα περιμένει . . .

ΕΛΕΝΗ (ἀποσύρει τὸν πέτασσόν της).

Ἄς μείνωμεν . . . Εἶναι ἀργά . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Ὅπως προστάξεις . . . Ποῦ εἶναι ὁ Γεώργιος; . . .

ΜΑΡΙΑ.

Τώρα ἔρχεται . . . Ἀλλὰ καθήσατε πλησίον μας

ΠΕΤΡΟΣ.

Εὐχαριστῶ.

ΜΑΡΙΑ.

Ποίας γνώμης εἶσθε, Κύριε Πέτρε; Ἡ Ἑλένη προτιμᾷ τα μυθιστορήματα τοῦ Δουμᾶ· ἐγὼ προτιμῶ τὰ μυθιστορήματα τοῦ Μπαλζάκ.

ΠΕΤΡΟΣ.

Τὸ κατ' ἐμὲ ὅλα τὰ μυθιστορήματα εἶναι τὰ αὐτά. . . . Τί βλέπεις εἰς κάθε μυθιστόρημα, εἰ μὴ γυναῖκα κλαίουσαν καὶ ἄνδρα ἀνόητον, σαγηνευόμενον ἀπὸ πλαστὰ δάκρυα. . . . Δὲν εἶναι οὕτως, Ἑλένη;

ΜΑΡΙΑ.

Τί ἐννοεῖτε, Κύριε Πέτρε; Τὸ λέγετε μὲ τρόπον εἰρω- νικόν . . .

ΠΕΤΡΟΣ (μὲ χλεύην).

Μὲ τρόπον δύματος . . (σηκώνεται) ἀλλὰ σᾶς ἀφίνω να διαλύσητε τὴν ἀπορίαν σας, καὶ ἐξέρχομαι μόνος εἰς περι- πατον.

ΕΛΕΝΗ (λαμβάνει αὐτὸν ἐκ τῆς χειρός).

Μεῖνε . . . Σὲ παρακαλῶ . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Διὰ τί; . .

ΜΑΡΙΑ.

Ἴδέτε συννέφιασεν . . . Θὰ βρέξη . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Καὶ ὁ οὐρανὸς αὐτὸς εἶναι ἀπατηλός! . . .

ΕΛΕΝΗ.

Πέτρε! . . . Πέτρε! . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Τί θέλεις; . . .

ΕΛΕΝΗ.

Μείνε . . . Σέ έξορκίζω . . . Μείνε . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Τί ἔπαδες πάλιν;

ΕΛΕΝΗ.

Ἐάν μ' ἀγαπᾶς, μείνε . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Δέν σ' ἔννοῶ . . .

ΕΛΕΝΗ.

Δέν ἐνδίδεις εἰς μίαν ἰδιοτροπίαν μου . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Μάλιστα ἐπειδὴ εἶναι ἰδιοτροπία, δέν ἐνδίδω.

ΕΛΕΝΗ (μετὰ δακρύων).

Σέ παρακαλῶ μείνε . . . Σέ παρακαλῶ μείνε . . .

ΜΑΡΙΑ.

Δέν βλέπετε, Κύριέ μου, ὅτι τὴν κάμνετε καὶ κλαίει . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Κλαίει ἄριστα. Μήπως θέλει ἤδη ν' ἀλλάξη τὰ βρα-
χιόλιά της; . .

ΕΛΕΝΗ.

Ἄχ! Ἄχ!

ΠΕΤΡΟΣ (πρὸς τὴν Μαρίαν).

Ἡ μαθήτριά σας προοδεύει Σαυμασίως . . . Ἀλλὰ, Κυρία μου, ἔπρεπε νὰ τὴν διδάξητε ὅτι ὁ καλὸς ὑποκριτῆς, ὁ καλὸς διπλωμάτης, δὲν κηρύττει τὴν νίκην του γεγωνυία τῆ φωνῆ . . . Ἦμην πρὸ ὀλίγου ἐκεῖ . . . Σᾶς ἤκουσα . . . Εὐγέ σας Κυρία! Σᾶς συγχαίρω.

ΕΛΕΝΗ (κρύπτει τὸ πρόσωπόν της καὶ πίπτει ἐπὶ τοῦ ἀνακλινηρίου).

Δὲν μὲ πιστεύει πλέον . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Ἄχι δὲν πιστεύω τὸν ψευδόμενον . . . Ἠξευρες πόσον σ' — ἠγάπων, πόσον σ' ἐμπιστευόμην· ἠξευρες ὅτι τὰ δάκρυά σου δὲ μ' ἔκαιον τὴν καρδίαν, καὶ μ' ὅλον τοῦτο ἀδιαφόρησες . . . Ἐκαμες Σαυμασίως τὸ μέρος σου . . . Σαυμασίως ὑποκρίνεσαι τὴν λύπην. Λοιπὸν τὸ γλυκὺ τοῦτο βλέμμα, τὸ γλυκὺ τοῦτο μειδίαμα, εἶναι προσωπεῖον . . . εἶναι ψεῦδος. . . Ἀλλὰ, Θεέ μου, εἰς ποῖόν τις νὰ ἐμπιστευθῆ τότε, ὅτε ἀπατᾶται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον λατρεύει . . . Ἄ! Ἐλένη! Ἐλένη! Ὁ Θεὸς δά σε τιμωρήσῃ . . . καὶ ἀπὸ τοῦδε σὲ τιμωρεῖ . . . Δὲν σὲ πιστεύω πλέον . . . Κλαῦσον . . . κλαῦσον . . . γνωρίζω ἤδη πόσον καλῶς ὑποκρίνεσαι . . . Χαῖρε.

ΕΛΕΝΗ (πίπτουσα εἰς τὰ γόνατά του).

Πρὶν φύγῃς . . . φόνευσέ με . . .

ΜΑΡΙΑ.

Εἶστε σκληρὸς Κύριε . . . (δίδουσα αὐτῷ τὴν ἐπιστολήν)
Ἀναγνώσατε.

ΠΕΤΡΟΣ.

Τί εἶναι τὸ γράμμα τοῦτο; . . .

ΕΛΕΝΗ (ἐγείρεται καὶ προσπαθεῖ νὰ τῆς ἀφαιρέσῃ τὴν ἐπιστολήν).

Μή! Μή!

ΠΕΤΡΟΣ (λαμβάνων τὴν ἐπιστολήν).

Δώσατε!

ΕΛΕΝΗ.

Ἄχ! Θεέ μου! Θεέ μου!

ΠΕΤΡΟΣ (ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν).

Ἀλήθεια!

ΕΛΕΝΗ (κλαίουσα καὶ τείνουσα αὐτῷ τὰς ἀγκάλας της).

Πέτρε!

ΠΕΤΡΟΣ.

Δὲν ὑπεκρίνεσο λοιπόν! . . . Τὰ δάκρυα ταῦτα ἦσαν ἀλη-
θῆ . . . Ἐλένη μου! Ἐλένη μου! εἶμαι ἀνάξιος τοῦ ἔρωτός
σου . . . Ἀλλὰ μὴ φοβῆσαι . . . Ἐὰν ζήσω . . . Ἐὰν ζήσω διὰ
νὰ σ' ἀγαπῶ . . . ἀλλ' ἄφες με, πρέπει νὰ ὑπάγω ὅπου τὸ
χρέος καὶ ἡ τιμὴ μὲ προσκαλοῦσιν. Ὁ σύζυγός σου, Ἐλένη,
δὲν πρέπει νὰ ἦναι ἀνανδρός!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Οἱ αὐτοί, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὠφρυωμένος, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ φέρων
μετ' ἑαυτοῦ σπάθας καὶ πιστόλια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Εἶναι ἀργά! . . .

ΕΛΕΝΗ, ΜΑΡΙΑ, ΠΕΤΡΟΣ.

Γεώργιε!

Λοιπὸν . . .	ΜΑΡΙΑ.	}	Συγχρόνως.
Τί ἐκάμετε; . . .	ΕΛΕΝΗ.		
Ἐξηγήσου . . .	ΠΕΤΡΟΣ.		

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ἐπομονή! . . . ὑπομονή! Τί πρῶτον . . . τί δεύ-
τερον . . . τί δ' ὕστατον καταλέξω; (πρὸς τὸν Πέτρον) Ἐνδυ-
μεῖσαι τὸν Γεννάδιον;

ΠΕΤΡΟΣ.

Λοιπὸν . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Εὐθὺς . . . "Ἀκουσον. Φθάσας εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου
Μαχαιρᾶ, εὔρον τὸν Ἄγγλον μετὰ τοῦ Κυρίου Μαχαιρᾶ καὶ
ἐνὸς Γάλλου ἀξιωματικοῦ. Ἄμα μὲ εἶδεν ὁ Ἄγγλος, ἐνόμισεν
ὅτι θὰ λάβῃ τὰς χιλίας δραχμᾶς. Τῷ εἶπον ὅτι ἄλλοτε ὁμι-
λοῦμεν περὶ τούτων, καὶ ὅτι κατὰ τὸ παρὸν ἐπρόκειτο περὶ
σοῦ. Ἐπειτα ἐπροσπάθησα νὰ τῷ ἀποδείξω ὅτι ἡ μονομαχία
εἶναι ἀνόητον πρᾶγμα, καὶ τῷ ἐπρότεινα, ἀντὶ μονομαχίας,
νὰ παίξωμεν δύο χιλιάδας δραχμᾶς, καὶ ἐὰν ἐκέρδιζε νὰ τῷ
μετρήσω τρεῖς χιλιάδας δραχμᾶς. Εἶναι ἀληθῆς ὅτι δὲν τὰς
εἶχον, ἀλλὰ ἐσυλλογίσθη ὅτι εἶσαι καλὸς δανειστής. Ἐὰν
ὅμως ἐκέρδιζα, νὰ μοι δώσῃ μόνον δύο χιλιάδας δραχμᾶς, ἐξ
ἧν, διενούμην, ἤθελα πληρώσῃ εἰς αὐτὸν τὰς χιλίας, τὰς
ἁποίας τῷ ἐχρεώστουν, καὶ εἰς σέ τὰς ἄλλας χιλίας. Μοὶ
φαίνεται ὅτι ἡ ἐπινόησίς μου δὲν ἦτο κακὴ . . . Ἄλλὰ ὁ
καλὸς σου Ἄγγλος ἐρυθριᾶ ὡς ἀστακός . . . φωνάζει . . .

καὶ μᾶς λέγει ἀνάνδρους . . . Τότε θυμόνω καὶ ἐγώ, καὶ τῷ λέγω· Μὴ νομίσης ὅτι σέ φοβούμεθα . . . ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ μαλώματα εἶναι ἐξ αἰτίας μου . . . Ἴδού, δός μοι ἐν ξίφος, καὶ ἄς κτυπηθῶμεν· ἀλλὰ ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὄρους . . . ἐὰν σέ λαβιώσω ἢ σέ σκοτώσω, σὺ ἢ οἱ κληρονόμοι σου νά μοι μετρήσουν δύο χιλιάδας δραχμάς. Ὁ Ἄγγλος δέχεται ἐπὶ τέλους τὰς προτάσεις μου. Χειροτονοῦμεν μάρτυρά μου τὸν Κωνσταντῖνον, ἐγὼ δὲ λαμβάνω τὸ ξίφος, καὶ ἐνῶ ὁ καλὸς σου Ἄγγλος ἐσκότونه μυίας κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ξιφομαχίας (χειρονομίας), τῷ καταφέρω μίαν καὶ καλὴν εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ . . . εὐτυχῶς δὲν τὸν ἐσκότωσα . . . ἐπειδὴ ποῖος ἠξεύρει ἂν οἱ κληρονόμοι του θὰ μ' ἔδιδον τὰς χιλίας δραχμάς, τὰς ὁποίας σοὶ ἀποδίδω (ἐγχειρίζει τῷ Πέτρῳ τραπεζικὰ γραμμᾶτια). Ὁ Κωνσταντῖνος ἔλαβε δῶρον παρὰ τοῦ Ἄγγλου ξίφη καὶ πιστόλας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

Τί παλληκαρᾶς ὁ αὐθέντης! Νὰ τὸν ἐβλέπετε πῶς ἐκτυποῦσε . . . δεξιὰ καὶ ἀριστερᾶ. Ἐκόντεψε νὰ κτυπήσῃ καὶ ἐμένα.

ΠΕΤΡΟΣ.

Εὐγέ σου, φίλε μου . . . Εὐγέ σου. Ἄλλὰ τώρα πρόκειται νὰ κάμω καὶ ἐγὼ τὸ χρέος μου . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Μάλιστα . . . νὰ παραγγείλῃς καλὸν δεῖπνον . . . διὰ ν' ἀποδείξῃς εἰς τὸν Κύριον Ἄγγλον ὅτι ὄχι μόνον ἐξεύρομεν νὰ ξιφομαχῶμεν, ἀλλὰ καὶ νὰ πίνωμεν . . .

ΠΕΤΡΟΣ.

Πῶς; . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ναί . . . τὸν προσεκάλεσα ἐν ὀνόματί σου νὰ ἔλθῃ νὰ φάγῃ ἀπόψε . . . ἀλλὰ δι' ἐξόδων σου . . . ἐννοεῖται . . . ἐπειδὴ ἡ γυναῖκά μου

ΜΑΡΙΑ.

Τί ἡ γυναῖκα σου . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Τίποτε . . .

ΜΑΡΙΑ.

Γεώργιε, δὲν σὲ ἤξευρα γενναῖον . . . Δύνασαι νὰ μοῦ ζητήσης ὅ, τι θέλεις τώρα . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ἀλήθεια! . . . ἔλα δά! Τότε εὔρηκα τὸν τρόπον νὰ ἔχω πάντοτε χρήματα . . . Ὅσάκις δὲ ἔχω ἀνάγκην χρημάτων δὲ μονομαχῶ

ΜΑΡΙΑ.

Νὰ μονομαχήσης πάλιν! . . Ὅχι . . . Εἰς το ἐξῆς γίνου συ ταμίας . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Μὲ τὰ σωστά σου! . . . ἀλλὰ εἶπέ μοι, Μαρία, διατὶ αἱ γυναῖκες ἐπιτυγχάνουσιν ὅ, τι θέλουσιν κλαίουςαι, ἐνῶ οἱ ἄνδρες

ΜΑΡΙΑ.

Ἐπειδὴ αἱ γυναῖκες καὶ ὅταν κλαίουσιν εἶναι ὠραῖαι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ἐνῶ οἱ ἄνδρες εἶναι καὶ ὅταν δὲν κλαίουσιν ἐννοήσαμεν.

Τ Ε Λ Ο Σ.